

σήμερον τὰ ὕδατα τῶν ἀπολιθωτικῶν πηγῶν, ἀλλὰ πρόκειται ἐσωτερικὴ ἀντικατάστασις γενομένη εἰς ἕκαστον μόριον, ἐφ' ὅσον ἡ ἀρχικὴ ὕλη ἐξηφανίζεται διλυομένη, καὶ τέλος ἀληθῆς ἀπολιθώσις ἦτοι μεταβολὴ αὐτοῦ εἰς λίθον. Συχνάκις τὰ ὄρυκτὰ λειψανά αφανίζονται ἀφοῦ τὸ στρώμα τὸ περιβάλλον στερεοποιηθῆ· τὸ στρώμα δὲ τοῦτο ἐφαρμοζόμενον ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ὄρυκτου λειψάνου ἀναπαράγει τὴν μορφήν αὐτοῦ ὡς ἐκτύπωμα. Ἐκτυπώματα εἶτι κλοῦσι τὰ ἴχνη τῶν βημάτων, ἅτινα κατέλιπον ζῶα τινὰ διερχόμενα ἐπὶ πετρώματος ἀκόμη μαλακοῦ καὶ ἅτινα διέμειναν μετὰ τὴν στερεοποίησιν τῶν πετρωμάτων. Οὕτως εὐρίσκομεν τὰ ἐκτυπώματα τῶν βημάτων τῶν ἐρπετῶν καὶ πτηνῶν.

Π Ε Ρ Ι

ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΗΣ ΦΘΙΣΣΩΣ ΔΙ' ΥΠΕΡΘΕΡΜΟΙ ΑΕΡΟΣ

Ἴσως δὲν εἶνε πολὺ ἀγνωστος ἡ πρὸ ὀλίγου χρόνου ἀνακαλυφθεῖσα μέθοδος τῆς θεραπείας τῆς φθίσεως τῶν πνευμόνων δι' ὑπερθερμῶν αἰρός. Γνωσθέντος ὅτι τὰ μικρόβια τῆς φθίσεως δι' ὑψηλῆς θερμοκρασίας καταστρέφονται, ἐσκέφθησαν ὅτι ἡ εἰσπνοὴ αἰρός θερμοκρασίας περίπου 2000 K. ὑπὸ τοῦ πάσχοντος, ἐξ ἀνάγκης θὰ προκαλέσῃ μεγάλην αὐξήσιν τῆς θερμοκρασίας ἐν τοῖς βρογχικοῖς κυστιδίοις τῶν πνευμόνων καὶ ἐπομένως τὰ μικρόβια, μὴ ἀντέχοντα εἰς τοιαύτην ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, θὰ καταστρέφονται καὶ οὕτω θὰ ἐκλίπη τὸ παραγωγικὸν αἷτιον τῆς νόσου. Ἡ θεραπευτικὴ αὕτη μέθοδος μετ' ἐπακνελημμένας δοκιμὰς ἐπὶ ζῶων ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ πολλῶν φθισιῶντων ἀνθρώπων· πολλοὶ δὲ τῶν ἰατρῶν ἐξεθείσαν τὰ ἐνεργητικὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπευτικῆς δυνάμεως τοῦ ὑπερθερμῶν αἰμοῦ εἰς τρόπον ὥστε ἐπιστεύθη πρὸς στιγμὴν ὅτι εὐρέθη τὸ ἀντιφάρμακον τῆς ὀλεθρίας ταύτης νόσου. Μόνον ἐγεννήθη ποιά τις ἀμφιβολία μήπως ἡ ὑψώσις τῆς θερμοκρασίας ἐν τοῖς κυστιδίοις σὺν τῇ καταστροφῇ τῶν παθογόνων μικροβίων προξενεῖ τὴν καταστροφὴν καὶ αὐτῶν τούτων τῶν κυστιδίων, καὶ οὕτω γίνεται βλάβη μᾶλλον παρὰ ὠφελείας πρόξενος. Ἐν τούτοις οὐδέτερον τούτων εἶνε ἀληθές· διὰ πειραμάτων μετὰ πολλῆς ἐπιστάσεως καὶ ἀκριβείας γενομένων ἐσχάτως ὑπὸ μὲν τῶν κ. κ. Sehwald καὶ Thomson ἐπὶ ζῶων, ὑπὸ δὲ τοῦ κ. Taylor ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξηκριβώθη ὅτι ὁ ὑπερθερμῶν αἰρὸς τῶν 2000 K. μέχρι οὐ φθάσῃ εἰς τὰ βρογχικὰ κυστιδία φύχεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μόλις ἐπιφέρει ἐκεῖ αὐξήσιν τῆς θερμοκρασίας κατὰ ἡμίση μέχρις ἐνός Κελσιακοῦ βαθμοῦ· καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ μόλις παρατηρεῖται αὐξήσις τῆς θερμοκρασίας κατὰ 40—50 K. Ἐνοεῖται ὅτι ἡ θερμοκρασία αὕτη πολλοῦ ἀπέχει τοῦ

νὰ εἶνε καταστρεπτικὴ τῶν φθισιγόνων μικροβίων. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν κατὰ ἕνα ἔστω βαθμὸν αὐξήσιν τῆς θερμοκρασίας δὲν θέλουσι νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τὸν ὑπερθερμῶν αἰρῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐπιτάχουσιν τῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἀσθενοῦς.

Εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῶν πορισμάτων τούτων καὶ εἰς ἐπίρρωσιν τῆς γνώμης τῶν ἀνωτέρω ἐξόχων ἐπιστημόνων ἔρχεται καὶ ἡ ἀνακοίνωσις τῶν κ. κ. Dujardin-Beaumez καὶ Constantin Paul πρὸς τὴν Ἰατρικὴν ἐπιθεώρησιν τῆς Ἰατρικῆς, οἵτινες ἀποφαίνονται ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε ὅλως ἀλυσιτελής καὶ ἀναξία τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς, ὁ τελευταῖος μάλιστα θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἐπιβλαβή. Ἡ γνώμη τῶν διασήμεων τούτων παθολόγων, οἵτινες θεωροῦνται ὡς autorité ἐν τῇ Ἰατρικῇ ἐπιστῆμῃ εἶνε ἀνωτέρα πάσης ἀμφισβητήσεως. Καὶ λοιπὸν ἡ φθίσις καὶ πάλιν ἐστῆθη ἐπὶ τοῦ πεδίου πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ καταστρεπτικοῦ αὐτῆς ἔργου.

N. K. ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου συνεχίζομεν τὴν ἀπὸ τοῦ ἰοῦ φύλλου ἕνεκα παρεμπεσάντων κωλυμάτων διακοπεῖσαν πραγματείαν περὶ θηλάσεως τῶν βρεφῶν τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου ἰατροῦ κυρίου Λ. Χριστοδίδου, ὅστις τυγχάνει γνωστός ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ καὶ ἐξ ἄλλων αἰῶν λόγου συγγραμμάτων του ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκδότης τῶν «Νέων Φαρμάκων». Τὸ ζήτημα τῆς θηλάσεως τῶν βρεφῶν ὑπὸ μίαν ἐποψίν εἶνε καθαρῶς ἰατρικόν, ἀφ' ἑτέρου ἔμως εἶνε ζήτημα ἐνδιαφέρον πάντων οἰκογένειαν καὶ στενώτατα συνδεόμενον πρὸς τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ζωὴν προσφιλεστάτων ἡμῶν νεαρῶν ὑπάρξεων· ἀκριβῶς δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἔννοίαν ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἐγκρίτου συνεργάτου, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἀνάγνωσμα ὠφέλιμον διὰ πᾶσαν οἰκογένειον.

ΤΙΤΘΕΙΑ

ἢ Θήλασις τῶν βρεφῶν.

Ἐρδείξεις ἦτοι εἰς ποίας περιστάσεις δύναται ἡ μήτηρ νὰ θηλάξῃ τὸ τέκνον της.

Πᾶσα γυνὴ ὑγιῆς, ἐπαρκῆ ποσότητα γάλακτος ἔχουσα δύναται νὰ θηλάξῃ τὸ ἑαυτῆς τέκνον. Ἀλλὰ καὶ μέτριος βαθμὸς ὑγείας δὲν πρέπει νὰ ἀντιτάξῃ πάντοτε κώλυμα κατὰ τῆς μητρικῆς θηλάσεως. Οὕτω λ. χ. αἱ ὑποκείμεναι εἰς νευραλγίας τῆς μήτρας ἢ τῶν ὠθηκῶν γυναῖκες, αἱ πάσχουσαι ὑπὸ χλωροαναιμίας αἱ ἐλαφρῶς νευροπαθεῖς, καὶ αἱ παραπονούμεναι δι' ἀνορεξίαν καὶ κακὴν πέψιν θεραπεύονται πολλάκις δι' αὐτῆς ταύτης τῆς θηλάσεως, καθ' ἣν κατὰ γενικὸν κανόνα, ἀπολαμβάνουσιν ἐξαίρετου ὑγείας παρατηρούμενης μάλιστα μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν.

Ἄρτερδείξεις, ἦτοι εἰς ποίας περιστάσεις δὲν δύναται ἡ μήτηρ νὰ θηλάξῃ τὸ ἑαυτῆς τέκνον.

Ἄντενδείκνυται ἡ μητρικὴ θηλάσις :

1) Όσάκις ἡ μήτηρ πάσχη ὑπὸ καθολικῆς τινος νόσου, ἥτις δύναται νὰ ἐπιβαρυνθῆ ἕνεκα τῆς θηλάσεως.

2) Προκειμένου περὶ βραδείας πορείας κληρονομικῆς νόσου, ἧς αἱ ἐκδηλώσεις ἐν ᾧ ἐπὶ μακρὸν χρόνον δύναται νὰ καθυεῖθωσιν ἢ καὶ καθ' ὀλικληρίαν ἐξαφανισθῶσιν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς θηλάσεως τάχιστα ἀναπτύσσονται καὶ ἐπιβαρύνονται ἐπικιδύνας. Οὕτως ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ θήλασις εἰς τὰς ἐκφυματίωσας τῶν πνευμόνων πασχούσας μητέρας, καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς αἱ μητέρες κατάγονται ὑπὸ γονέων ἀποβιωσάντων συνεπεῖα πνευμονικῆς φθίσεως, μὴ φέρουσαι ἄλλως τε συμπτώματα τῆς νόσου ταύτης. Πολλάκις προδιατεθειμένοι εἰς τὴν φυματίωσιν νεαραὶ μητέρες ἀπεβίωσαν ἕνεκα ἐσχάτης ἐξαντλήσεως, μετὰ παρατεταμένην θήλασιν ἐπελθούσης. 4)

3) Όταν αἱ μητέρες παρουσιάζωσι προφανῆ σημεῖα χοιραδόσεως, οἷον οὐλὰς τῶν τραχηλικῶν ἀδένων ἢ ἐξογκώσεις τῶν περὶ τὸν λαιμὸν γαγγλίων.

4) Όταν πάσχωσιν ὑπὸ φρενοβλαβεῖας τινός, ὑπὸ ἐπιληψίας, καὶ ὑπὸ ἐντόνων ὑστερικῶν παροξυσμῶν.

5) Αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἀφθόνους μετὰ τὸν τοκετὸν ὑπέστησαν αἰμορραγίας δὲν δύναται νὰ θηλάζωσιν τὰ τέκνα τῶν ἀνευ ἀκολούθων ἐπικινδύνων συμπτωμάτων. Ὡσαύτως αἱ πάσχουσαι ὑπὸ συνεχῶν διαταράξεων τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, αἱ ἐξηγνημένοι ἕνεκα ἀφθόνου λευκοροίας, καὶ αἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ λευκοματουρίας, διαβήτου, ἐλῶδους καχεξίας, καὶ χρονίας διὰ μολύβδου ἢ ὑδραργύρου δηλητηριάσεως.

6) Ἀντενδείκνυται ὁσάκις ἡ μήτηρ προσβληθῆ ὑπὸ ὀξείας ἢ μiasmατικῆς νόσου, πνευμονίας, τυφοειδοῦς πυρετοῦ, εὐλογίας, ἰλαρᾶς, χολέρας, δαγγείου πυρετοῦ κ.λ. ὅπως μὴ ἐκτεθῆ τὸ βρέφος εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ μολυσμοῦ. Ἀδιάφορον ἂν ἡ γαλακτικὴ ἔκκρισις ἐπηρεάσθῃ ὑπὸ τῆς νόσου ἢ οὐ ὡς πρὸς τὴν ποιότητα καὶ ποσότητα, ἢ σύνεσις ὑπαγορεύει τὴν ἀπὸ τῆς νοσοῦσης μητρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ βρέφους. Διαρκούσης τῆς ἀσθενείας τὸ βρέφος τρέφεται διὰ τῆς καταλλήλου τίτθης ἢ διὰ τῆς προχοίδος, μέχρι τῆς ἀνακρῶσεως τῆς μητρὸς, ὅπότεν αὕτη δύναται νὰ ἐπαλαβῆ τὴν θήλασιν. Ἡ δὲ γαλακτώδης ἔκκρισις κατὰ τὴν πορείαν μιᾶς τῶν μνημονευθεισῶν νόσων διατηρεῖται διὰ τινος γαλακταγωγῶ μὴχανήματος (tire-lait.) Οἱ κ.κ. Troussau, Culler, Ralou, Jirdey, καὶ ἄλλοι ἀναφέρουσι πλεῖστα παραδείγματα καθ' ἃ, παρὰ τῆς γυναικί, τὸ ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας καὶ μῆνας πολλάκις διακοπὴν γάλα, ἀνευ δυσκολίας τινός δύναται νὰ ἐπανέλθῃ.

7) Όταν αἱ μητέρες πάσχωσιν ὑπὸ τινων ὠρι-

σμένων νόσων τοῦ δέρματος, λ. χ. ὑπὸ αἰμορραγικῆς πορφύρας, ἐλεφαντιάσεως, δὲν πρέπει οὐδὲ σταγόνα ἐκ τοῦ γάλακτος αὐτῶν νὰ χορηγηθῶσιν εἰς τὰ τέκνα τῶν.

8) Ἐνεκα ἀνωμαλοῦ φυσικῆς ἢ ἐπικτήτου κατασκευῆς τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, πολλάκις δυσχερестаτῆ ἢ καὶ παντελῶς ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ θήλασις παρὰ τὴν καλὴν πρόθεσιν τῆς γυναικός. Ὑπάρχουσι λ. χ. θηλαὶ μαστῶν ὁμοιάζουσαι πρὸς τὴν οὐλὴν τοῦ ὀμφαλοῦ. Εἰς μάτην τὸ βρέφος ἐξαντλεῖ ἀπάσας τὰς ἐκμυζητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, οὐδέποτε κατορθοῦν νὰ λάβῃ τὴν τροφὴν του. Ἡ κακὴ αὕτη τῶν θηλῶν κατασκευὴ συχνότατα ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τῇ ἀνωτέρᾳ τάξει τῆς κοινωνίας, σπανιώτατα δὲ ἐν τῇ ἐργατικῇ τάξει καὶ τοῖς χωρίοις ἀπαντῶσα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προέρχεται συνεπεῖα συνεχοῦς πίεσεως τῶν μαστῶν ὑπὸ τοῦ στηθοδέσμου (corset).

Πρὸς διευκόλυνσιν τῆς θηλάσεως εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας πλεῖστα μέθοδοι προτείνονται, αἱ μὲν τεινύουσαι νὰ ἐπανορθώσωσι τὸν ἐλεεινὸν σχηματισμὸν τῶν θηλῶν, αἱ δὲ σκοποῦσαι νὰ διευκολύνωσι τὴν θήλασιν διὰ τῆς χρήσεως τεχνητῶν θηλῶν γαλακταγωγῶν.

9) Νοσήματα τινὰ τῶν μαστῶν, ἀνυπέβλητα κατὰ τῆς θηλάσεως τῶν μαστῶν ἀντιτάσσωσι κωλύματα. Τὸ ἔκζεμα καὶ τὰ χεῖμετλα τῶν μαστῶν λ. χ. ἀπαιτοῦσι προσωρινὴν μέχρι τῆς ἀποθεραπείας, ἢ καὶ παντελῆ πολλάκις ἀπὸ τῆς θηλάσεως ἀποχὴν, διότι ἄλλως ἀναπτύσσονται ἐρυσιπέλατα, φλέγμονες τοῦ ὑποδορείου συνεκτικῆς ἰστοῦ καὶ τοῦ ἀδένων, ἐφ' ὀλοκλήρου πολλάκις τοῦ μαστοῦ ἐπεκτεινόμενοι.

Ἐπὶ σκοπῶ προφυλάξεως ἀπὸ τῶν νόσων τούτων, αἵτινες δὲν εἶνε καθόλου σπάνια, κατὰ δὲ τὸν κ. Rossi, ἐπὶ 37 πρωτοτόκων ἀπαντῶσιν εἰκοσάκις, συνιστῶμεν τὰς πλύσεις τῶν μαστῶν ἀπὸ τοῦ ὕγδου τῆς ἐγκυμοσύνης μηνός, δι' ὀλίγου οἰνοπνευματοῦχου ὕδατος (οἰνοπνεύματος, κονιάκ, ρουμίου) ἢ τὰς ἐπαλείψεις ἀλοιφῶν ἐκ ταννίνης ἢ βόρακος μετὰ δεκαπλασίας βαζελίνης παρεσκευασμένων.

Μεθ' ἐκάστην δὲ θήλασιν ἐπιμελέστατα δεῖν νὰ καθαρίζωνται αἱ θηλαί, θλιβομένου ὑπεράνω αὐτῶν, σπόγγου ἐντὸς ἐλαφροῦς διαλύσεως βορικοῦ ὀξέος ἐμβεβρεγμένου.

Πρὸς θεράπειν δὲ τῶν παθήσεων τούτων, ἀπειραὶ ἐπροτάθησαν συνταγαί. Ὁ Rondel συμβουλεύει τὴν ἐπάλειψιν τῶν θηλῶν διὰ βάμματος βένζόλης (Teinture de benjoin). Ὁ Charrier προτείνει τὰς πλύσεις δι' ἐνὸς μέρους πικρικοῦ ὀξέος (Acide picrique) ἐντὸς χιλίων ὕδατος ἀπεσταγμένου. Ὁ Lediberter, περιορίζεται εἰς τὴν χορήγησιν θεϊκῆς κινίνης, πρῶταν καὶ ἐσπέρας, ἀνὰ τριάκοντα ἑκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου ἐπὶ πέντε ἡμέρας, καὶ εἶτα ἀνὰ εἰκοσιπέντε ἑκατοστόγραμμα τοῦ αὐτοῦ φαρμάκου ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.

Ὁ δὲ Jules Rouvier καταφεύγει εἰς τὴν ἐπάλειψιν τῶν θηλῶν διὰ τῆς βορικοῦχου βαζελίνης, (1 : 10) προηγουμένης ἀντισηπτικῆς πλύσεως δι' ὕδατος θυμολαίου, καὶ εἰς τὴν ἐπίδωσιν διὰ τινος τεμαχίου λεπτῆς ὀθόνης ἢ βάμβακος ἀντισηπτικοῦ ἢ ἀπλῆς φανέλλης.

Κατὰ τὴν θεραπείαν ἡ ἀμεσος θήλασις εἶναι βλαβερὰ, ὅπως καὶ ἡ διαμονὴ τοῦ γάλακτος ἐντὸς τῶν ἀδένων, δι' ὃ συμβουλεύεται ἡ τεχνητὴ διὰ τινος ἐκμυζητικοῦ μηχανήματος κένωσις αὐτῶν, ἐν ᾧ τὸ βρέφος τρέφεται ὑπὸ τινος τροφοῦ ἢ διὰ τοῦ γάλακτος ζῶου τινός κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἐπομένοις ἐκτεθησομένους κανόνας τῆς τεχνητῆς θηλάσεως. Ἐνίοτε ἐπιτυγχάνει ἡ χρῆσις τεχνητῆς ἐξ ἐλαστικοῦ κόμματος θηλῆς, δι' ἧς δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ θήλασις, χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ ἡ πάσχουσα θηλή, εἰς τὸν, ἕνεκα ἀμέσου περι ταύτην περισφίγγεως τῶν χειλέων τοῦ βρέφους, ἐπερχόμενον τραυματισμόν.

(Ἔπεται συνέχεια)

Α. ΧΡΙΣΤΟΒΙΤΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΟΙΑΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΤΟΣ

Οὐδὲν ἐκπληκτικώτερον τῆς ποικιλίας τῶν χρωμάτων, ἅτινα λαμβάνει τὸ ὕδωρ ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἐν ταῖς λίμναις, ἐν τοῖς ποταμοῖς, οἷτινες ρέουσιν εἰς τόπους πεδινούς καὶ εἰς ἐκεῖνους οἷτινες κατέρχονται ἐκ τῶν ὀρέων· εὐλόγως δὲ κινεῖται ἡ περιέργεια πῶς τὸ στοιχεῖον τοῦτο δύναται νὰ λαμβάνῃ χρώματα τοσοῦτον διάφορα. Τὸ διαυγέστερον καὶ καθαρώτερον τῶν ὑδάτων, ὅπερ γινώσκωμεν εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ καταπίπτον ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας, καθ' ὅσον τοῦτο μόνον μετὰ τοῦ ἀέρος ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν καὶ δὲν περιέχει ἐπομένως οὔτε τὰ ἄλατα τὰ εἰς τὰ ρέοντα ὕδατα ἀπκντώντα, οὔτε ρυπαίνεται κατὰ τὴν διάβασίν του διερχόμενον διὰ τόπων μεμολυσμένων. Ἐπίσης καθαρὸν εἶναι τὸ ὕδωρ τὸ ἀναβλύζον εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ ἀκατοικήτους τῶν παγῶνων χώρας τὰς ἀπομεμακρυσμένας τῆς προσιτῆς εἰς τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα ζώνης· σπανίως δ' ἐκεῖ εἰς τινα μόνον μέρη εὐρίσκει τις ἐπὶ τῆς χιόνος ἐγγυματικά φυτικά ἢ ζωικά ἢ δ' ἐρυθρὰ χιὼν εἶναι φαινόμενον σπάνιον, παρατηρηθὲν μόνον κατὰ τὰς πολικὰς χώρας καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων τῆς σφαιρας. Πολλάκις ἐξητάσθη ἐπισταμένως τὸ ὕδωρ τὸ σχηματιζόμενον ἐκ τῶν διαλυομένων χιόνων καὶ πάγων εἰς διάφορα μέρη τῶν Ἄλπεων. Ἐν ταῖς λίμναις ὅπου αὐξοῦσιν φυτὰ τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος προσεγγίζει πρὸς τὸ πράσινον τῆς θαλάσσης· ἀποκλίνει δὲ πρὸς τὸ κίτρινον ὅταν εἶναι ἐμπεποτισμένον ὑλῶν, αἷτινες προέρχονται ἐκ τῆς σήψεως τῶν φυτῶν τούτων· ὅταν δὲ αἱ ὕλαι αὐταὶ εἶναι ἐν μεγίστῃ ποσότητι ὡς

εἰς τοὺς ἐλώδεις τόπους, εἶναι ἀκριβῶς κίτρινον ἢ μᾶλλον μελανόφαιον, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς λίμνας τῶν ὀρέων τῆς Σκωτίας. Ἡ λίμνη τῆς Γενεύης σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Ροδανοῦ καὶ δεχομένη τὰ ὕδατα διαφόρων ἐτέρων χειμάρρων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναλύσεως τῶν χιόνων εἶναι χρώματος κυανοῦ θαυμασίου, χρώματος, ὅπερ ὁ Ροδανὸς διατηρεῖ ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς λίμνης ἐξόδου του μέχρι τῆς ἐνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Saône ὅτε λαμβάνει χροιάν μᾶλλον πρασίνην. Ἀπ' ἐναντίας τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης Morav κειμένης ἐν χώρᾳ χαμηλῇ καὶ σχηματιζομένης ἐκ πηγῶν ἡττον καθαρῶν εἶναι πράσινον.

Εἷς τινὰς τόπους τὸ ὀξειδιον τοῦ σιδήρου δίδει εἰς τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν χροιάν ὑποκίτρινην· τὰ ἀσβεστώδη ἄλατα σπανίως ἀλλοιοῦσι τὴν χροιάν ὡς τὸ ἀποδεικνύουσιν ὁ ποταμὸς Velino εἰς τὸ Terni καὶ ὁ Anio εἰς τὸ Tivoli τῆς Ἰταλίας.

Εἶναι λίαν ἀμφίβολον ἐὰν τὰ διάφορα ἄλατα ὅταν εἶναι λευκὰ δύνανται ποτε ν' ἀλλοιώσωσι τὴν χροιάν τοῦ ὕδατος· πιστεύεται δὲ ὅτι ἡ χροιά τοῦ ὕδατος τοῦ ὠκεανοῦ ἣτις εἶναι ἀποκλειστικῶς εἰδική, πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὰ φυτὰ, ἅτινα αὐξοῦσι ἐν αὐτῷ καὶ ἴσως ἐν μέρει εἰς δύο ἀρχικὰ στοιχεῖα, τὸ ἰώδιον καὶ τὸ βρώμιον τὰ ὁποῖα περιέχει βεβαίως καὶ τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως θαλασσίων τινῶν φυτῶν. Τὰ δύο ἀνωτέρω στοιχεῖα διαλυόμενα δίδουσι χροιάν κίτρινην, ἣτις ἀναμιγνυομένη μετὰ τῆς κυανῆς τοῦ καθαρῶ ὕδατος σχηματίζει τὸ πράσινον χρῶμα τὸ ἰδιάζον εἰς τὸν ὠκεανόν.

Ν. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δρ. Ἱατρικῆς

ΠΕΡΙ ΠΤΩΜΑΤΙΚΩΝ ΑΛΚΑΛΟΕΙΔΩΝ

καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀρχαίους

Ἐκ τῶν σπουδαιότερων ζητημάτων, ἅτινα ἐπισκολοῦσι σήμερον τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον εἶναι τὸ ζήτημα τὸ περὶ τῶν πτωματικῶν ἀλκαλοειδῶν ἦτοι τῶν συνθέσεων ἐκείνων, αἷτινες σχηματιζόμεναι κατὰ τὴν σήψιν τῶν πτωμάτων παρουσιάζουσι πάντας τοὺς γενικοὺς χαρακτῆρας τῶν δραστικωτέρων φυτικῶν δηλητηρίων. Ἀνακοίνωσις ἔρα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν στερεῖται οὔτε θεωρητικῆς σπουδαιότητος οὔτε πρακτικοῦ διαφέροντος ἐν δὲ μόνον ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ὁ γράφων ὅτι ἡ ἀνακοίνωσις δυνατὸν νὰ μὴ ἀποθῇ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν εὐνόητος εἰς τοὺς φίλους καὶ εὐγενεῖς ἀναγνώστὰς καὶ ὅτι κατὰ τοῦτο δυνατὸν οἱ λάτρεις τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν νὰ πλεονεκτήσωσιν ὀλίγον τῶν ἄλλων φιλομούσων.